

Kapitola **Základní pojem - prostor**

úsek

text

Prostor patří k nejzákladnějším pojmům, podobně jako čas. Můžeme nejprve sledovat, jak různé AA z časoprostoru vnímají čas.

Začněme s mikroorganismem, třeba jednobuněčnou řasou. Řasa závisí na přítomnosti vody, teplotním rozsahu, malém množství CO₂ a minerálů. Může se vznášet ve vodním prostředí, nebo být přisedlá k nějakému předmětu, třeba kameni.

To, co se v čase v jejím okolí obvykle nejrychleji střídá, je sluneční svit. AA řasy bude muset antecepovat příští chvíle z hlediska světla, které je zdrojem energie pro její fotosyntézu.

Pokud má řasa nějaký způsob, kterým mění svou polohu, pak poslouží k jejímu lepšímu přežití, dokáže-li se pohybovat ke světlu. Nemá-li možnost pohybu, bude moci regulovat připravenost k fotosyntéze. Např. nebude plýtvat zdroji k přípravě na fotosyntézu uprostřed noci.

Přisedlá řasa však může mírně ovlivnit svou budoucnost z hlediska prostoru. Např. na kameni mohou být místa s lepším a horším osvitem. Pokud takovou možnost má, je schopna vnímat alespoň dvě možnosti v prostoru: současnou a nabízenou.

Budeme sledovat jen ty organismy, které k volbě prostoru mají na výběr. Jakmile antecepční organismus má volbu vlastní polohy, začne jeho AA budovat model prostoru.

Hypotéza a **Antecepční subjekt z časoprostoru oddělí zvlášť čas a zvlášť prostor jako vnitřní pojmy.**

Zdůvodnění Pro většinu situací vhodných pro život je možné rozeznat struktury, které jsou relativně stabilní=snáze antecepovatelné. Např. směr ke světlu a směr od světla pro vznášející se jednobuněčnou řasu.

Tyto směry se dají antecepovat do značné míry nezávisle na toku času, jsou určitým způsobem invariantní vůči času. Proto zaujmou postavení symbolů ve vnitřním jazyce. Jakmile se z časových invariantů stanou vnitřní slova, představují tato slova model vnějšího světa.

Tento model vykazuje mezi antecepčními organismy velkou shodu, a vyšší organismy, především člověk, jej vnímají jako prostor vyplněný objekty.

Jiné typy vnitřních slov, např. pachy, sice rovněž mohou trvat dostatečně dlouho, aby se z nich stal pojem vnitřního jazyka, ovšem s mnoha objekty prostorového typu si nemohou v trvanlivosti=antecepovatelnosti konkurovat.

Konec zdůvodnění.

Nyní zaměříme pozornost na to, jaký je rozdíl mezi PROSTOREM a prostorem=antecepčním modelem PROSTORU.

AA nepotřebuje znát podrobnou strukturu PROSTORU. Potřebuje dosahovat úspěšně antecepce. S ohledem na omezené paměťové možnosti musí mezi různými stavy svého modelu interpolovat. Interpolace je spojitý proces. Proto se prostor jeví AA jako spojitý. Ke spojitému charakteru prostoru (nikoli PROSTORU) přispívají i modely chování těles s hlediska gravitačně-setrvačného.

Je zajímavé, jak lidský, a zřejmě každý AA, vybírá v prostoru přednostně časové invarianty. Např. při pozorování stromu si všímáme především prvků, které se málo mění, jako je kmen, zatímco o jednotlivých listech máme většinou jakýsi souhrnný dojem. Tento selektivní přístup AA má následně vliv na třídění vjemů. Z jezera si pamatujeme především základní tvar, zatímco vlnky na jeho hladině posuzujeme jako nějakou tapetu. Moderní fyzikální teorie popisují PROSTOR jako zakřivený gravitací, případně kvantovaný, který má 3 velké dimenze a možná 7 mikroskopických. Antecepční prostor je naproti tomu třídimenzionální Eukleidovský s nulovou křivostí. Mezi pouťové atrakce patří kolotoče a jezdící drak (malé sprážené vozíky na uzavřené dráze, kde první vozík je hlava draka, a ta je "zakousnutá" do vlastního "ocasu"=posledního vozíku.). Zákazníci sedí na drakovi a mají se za jízdy pokusit strefit míčem do basketbalových košů v centru otáčení. Jejich antecepční aparát nemá zkušenosti s odstředivou silou na drakovi, a tak se do celkem blízkých košů skoro nikdo netrefí. Zákazník jedoucí na drakovi vidí součásti jedoucího draka vůči sobě jako nehybné, svět vně se míhá tak rychle, že ustupuje do pozadí. Antecepční zkušenost předpovídá, že má mířit na střed otáčení. Kdyby se však skutečně měl trefit, musel by si cíl představovat o kus nazpět proti směru jízdy. A tento kus by byl úměrný jeho obvodové rychlosti.

Obrázek [Obrázek kolotoč znázorňující draka](#)

Zážitek s Coriolisovými silami však není jen na pouťových atrakcích. Rotující Země je rovněž obrovský kolotoč, její oběh kolem Slunce ještě větší, a oběh sluneční soustavy kolem galaktického středu další. Na rozdíl od pouťového draka zde odstředivé síly vyrovnává gravitace ze středu otáčení. Proto volně se vznášející předměty na oběžné dráze vykazují značnou stabilitu oběhu.

Naproti tomu řeka tekoucí na zemském povrchu severojižním směrem, mění poloměr kolotoče, po němž se její voda veze. Například voda v řece na severní polokouli, tekoucí od severu k jihu, přitéká z míst pomalejšího kolotoče do míst, kde se kolotoč točí s větší obvodovou rychlostí břehů. Západní břeh na tuto pomaleji se otáčející vodu naráží. Tento jev byl fyziky popsán, avšak leží mimo naše běžné antecepční zkušenosti. Podobné chování by měl vykazovat Golfský proud a tlačit se poněkud k východu. Přichází z míst s větší obvodovou rychlostí do míst s nižší. Meteorologové tímto jevem popisují chování obrovských vzdušných vírů.

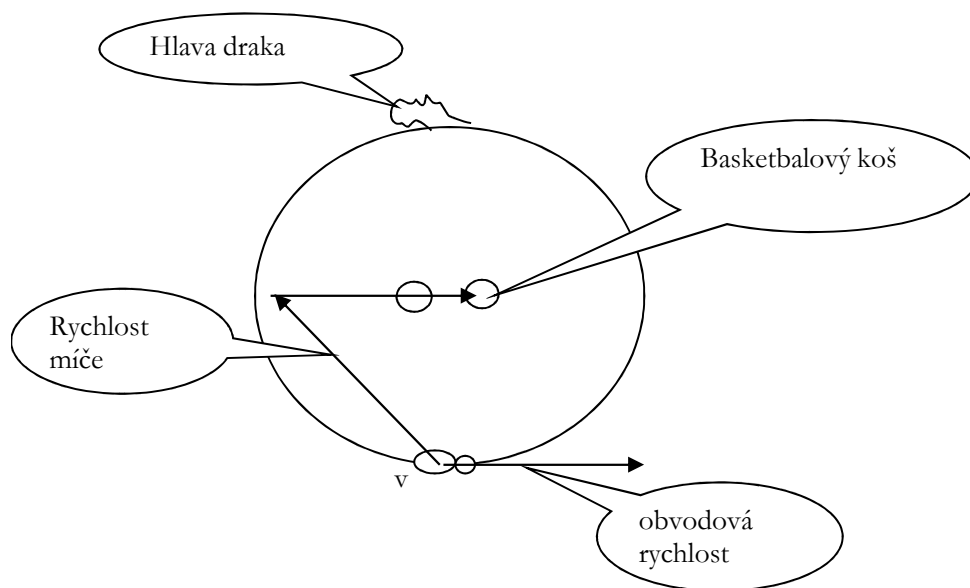
úsek

text

Vědci přicházejí s dalšími překvapujícími vlastnostmi PROSTORU, jako je temná hmota, temná energie atd. Podle těchto teorií vidíme přibližně 1% hmotnosti celého vesmíru (svítící objekty).

Antecepce lidstva jako civilizace je ohledně PROSTORU značně pokročilejší, než antecepce vrozená jednotlivým lidem. Proto je v zásadě vhodné přijmout filosofický koncept, že není podstatné, jak PROSTOR skutečně vypadá, zda má 11 dimenzí, zda o protonu uvažujeme jako o konstrukci ze 3 kvarků, atd., ale zda to zlepšuje antepecpi.

Obrázek kolotoč znázorňující draka

Klasická pout'ová atrakce - drak jezdící po uzavřené prostorové křivce. Cestující mají za úkol se za jízdy trefit do koše basketbalovým míčem.